U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobců: **a) S. S., b) M. N., c) nezl. M. S.,** zast. matkou žalobkyní b), zastoupeni JUDr. Radimem Vicherkem, advokátem se sídlem Masná 8, Moravská – Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2006, č.j. OAM-3165/VL-10-05-R2-2003 a ze dne 12. 4. 2006, č. j. OAM-3316/VL-11-05-R2-2003, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 5. 2008, č.j. 61 Az 61/2006 – 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, jímž byly zamítnuty jejich žaloby směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 12. 4. 2006, č.j. OAM-3165/VL-10-05-R2-2003 a ze dne 12. 4. 2006, č.j. OAM-3316/VL-11-05-R2-2003. Rozhodnutími žalovaného správního orgánu nebyl žalobcům k jejich žádostem udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně žalovaný rozhodl, že se na cizince vztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona. [Pozn. soudu: S účinností od 1. 9. 2006 byl v zákoně o azylu termín „azyl“ nahrazen pojmem „mezinárodní ochrana“ a institut „překážky vycestování“ podle § 91 zákona o azylu nahrazen tzv. „doplňkovou ochranou“ podle § 14a zákona o azylu.]

Podané žaloby krajský soud spojil ke společnému řízení mj. vzhledem k jejich zcela totožnému obsahu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak krajský soud dospěl ke

shodnému závěru jako žalovaný, že jednání příslušníků hnutí Taliban vůči žalobcům nelze považovat za pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu. Z aktuálních informací o stavu a vývoji v Afghánistánu vyplývá, že podpora příslušníků hnutí Taliban není součástí vládnoucí politiky, naopak snahou nynějších státních orgánů je potlačování jejich činnosti za pomoci mezinárodních vojenských sil a prosazování dodržování lidských práv. Není možno přihlížet k námitkám žalobců, že hnutí Taliban dosud v provinciích mimo Kábul má stále určitý vliv a působení. Co se týče nepříznivé bezpečnostní situace a obav z hnutí Taliban, tyto skutečnosti byly zohledněny tím, že žalovaný napadenými rozhodnutími vztáhl na žalobce překážku k vycestování dle § 91 zákona o azylu. Krajský soud uzavřel, že měl žalovaný dostatek potřebných dokladů a zjištění pro svá rozhodnutí a tedy i pro učinění závěrů o tom, že v případě žalobců nebyly zjištěny důvody pro udělení tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Vytýkaná údajná porušení správního řádu žalovaným jsou podle krajského soudu žalobci podána ve zcela obecné a nekonkrétní podobě, takže je blíže nelze ani přezkoumávat. Přesto z obsahu připojených správních spisů žalovaného žádná taková porušení procesních předpisů nevyplývají.

Rozsudek krajského soudu napadli žalobci (stěžovatelé) kasační stížností, ve které uplatnili důvody vymezené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Stěžovatelé vytýkají krajskému soudu nesprávné posouzení právní otázky související s podmínkami udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán podle stěžovatelů vůbec nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nepřihlédl pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a nedostatečně odůvodnil výrok svého rozhodnutí. Stěžovatelé jsou přesvědčeni, že v jejich případě jsou splněny zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu stanovené v § 12 zákona o azylu. Podle názoru stěžovatelů správní orgán a následně krajský soud nevzal v úvahu současnou situaci v zemi původu stěžovatelů. Afghánistán nepatří k bezpečným zemím, nejsou tam dodržována lidská práva a obyvatelé jsou pronásledování hnutím Talibanu a jinými frakcemi. Krajský soud nezkoumal, zda je Afghánistán státem, který splňuje podmínky bezpečné země původu. Stěžovatelé byli pronásledováni hnutím Talibanu a současná vláda jim nebyla schopna zajistit ochranu před takovým jednáním a byly tak dány podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. V řízení o udělení azylu musí správní orgán v důkazní nouzi rozhodnut ve prospěch žadatele. Není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní výpovědí. Naopak je povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědí žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují. Stěžovatelé proto navrhli, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele", který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho

výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kriteria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č.j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatelé spatřují přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Problematikou zjišťování skutkového stavu relevantního pro posouzení žádosti o azyl a významem zpráv o stavu dodržování lidských práv v zemi původu žadatele se Nejvyšší správní soud již dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 30. 11. 2006, č.j. 4 Azs 264/2005-68, nebo v rozsudku ze dne 11. 5. 2005, č.j. 3 Azs 246/2004 - 40, příp. v rozsudku ze dne 18. 1. 2006, č.j. 6 Azs 386/2004 - 40, všechny dostupné na www.nssoud.cz. K otázce výkladu pojmu pronásledování ve smyslu zákona o azylu v případech potíží žadatele o azyl se soukromými osobami v zemi původu se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 22. 10. 2003, č.j. 4 Azs 14/2003 - 48, publikovaný pod č. 115/2004 Sb. NSS, či v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č.j. 3 Azs 22/2004 - 48, dostupný na www.nssoud.cz. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poznamenává, že problémy stěžovatelů s příslušníky hnutí Taliban nebyly zapříčiněny azylově relevantními důvody ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, tedy pronásledováním z důvodu rasy, pohlaví, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávání určitých politických názorů. Vztah a podmínky důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a překážky vycestování podle § 91 téhož zákona Nejvyšší správní soud vymezil zejména v rozsudku ze dne 3. 3. 2004, č.j. 2 Azs 12/2004 - 40, publikovaný pod č. 260/2004 Sb. NSS, a v rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č.j. 5 Azs 7/2003 - 60, dostupný na www.nssoud.cz. Nutno zdůraznit, že stěžovateli namítanou aktuálně nepříznivou bezpečností situaci v jejich zemi původu žalovaný správní orgán zohlednil právě při vztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu na stěžovatele v napadených správních rozhodnutí.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelů. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. října 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda

senátu